

Γιατί δεν παίρνω τον «μισθό»

Είναι βέβαια γνωστό το οικονομικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε όλοι εμείς οι φαντάροι και ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι και όσοι προέρχονται από εργατικές οικογένειες.

Οικονομικά δηλαδή η περίοδος της θητείας μας, για ένα εργαζόμενο και για την εργατική οικογένεια θεωρείται παθητική περίοδος μιας και η εργατική οικογένεια έχει αναλάβει να συντηρεί «ένα στόμα που δεν προσφέρει» αδυνατίζοντας έτσι αισθητά το εισόδημα της.

Στην κοινωνική κατάσταση που ζούμε, οι ανάγκες μας σαν νέων, πέρα από τις βασικές (φαί, ύπνος, κλπ) που στο στρατό καλύπτονται άσχημα - έχουν επεκταθεί στη ψυχαγωγία, ενημέρωση, κοινωνικές σχέσεις κλπ ανάγκες βέβαια που δεν είναι «ιδεατές» αλλά μεταφράζονται στη κοινωνία του χρήματος που δυστυχώς ζούμε σε ανάγκες οικονομικές δηλ. για χρήματα.

Έτσι λοιπόν στη διάρκεια της θητείας μας, για να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στα οικονομικά προβλήματα που μας παρουσιάζονται, αναγκάζομαστε τις περισσότερες φορές να κινούμαστε με δανεικά που μας πνίγουν μετά την απόλυσή μας, ή δουλεύουμε στις άδειες με μεροκάματο με τους χειρότερους όρους και φυσικά χωρίς ασφάλιση, ή προσπαθούμε να λουφάρουμε στα μέσα μαζικής μεταφοράς, ή γινόμαστε πληρωμένοι επιθήτορες αντρών ή γυναικών, ή το ρίχνουμε στις διαρρήξεις, ή στις κλοπές.

Για τους πρώην εργαζόμενους και νυν φαντάρους, ο στρατός σημαίνει μια κατά μέτωπο επίθεση στο βιοτικό μας επίπεδο και της οικογένειάς μας. Το πρόβλημα του μισθού γίνεται τώρα οξύτερο πρόβλημα σε όσους από μας πηγαίνουμε σε μονάδες και όπλα τέτοια στα οποία αναγκάζομαστε να εργαζόμαστε στο στρατό όπως Λόχοι Στρατηγείων, Λέσχες, Θέρετρα, ΣΕΜ, καινούργιες μονάδες που γίνονται έργα, (ή ακόμα και οι καθημερινές δουλειές-«γαργαρίες»: σκουπίδια μαγειρεία κλπ). Οι συνθήκες θητείας σ' αυτές τις μονάδες είναι συνθήκες δουλειάς και μάλιστα απλήρωτης, χωρίς ωφάριο, χωρίς ασφάλιση και όλα τα σχετικά.

Ο «μισθός» σ' αυτές τις περιπτώσεις της «εργασιακής» θητείας είναι βέβαια η άδεια.

Ο στρατός λοιπόν μας χρησιμοποιεί σαν άμισθους εργάτες για να συντηρήσουμε το υλικό του, ή να το επεκτείνουμε, αλλά ακόμα και σε εξωστρατιωτικές δραστηριότητες όπως η κατάσταση πυρκαγιών, διανοίξη γεφυρών, δρόμων, έργων κλπ. Γίνεται έτσι φανερό πως ένα τεράστιο μέρος της θητείας μας όταν σταματήσει η εκπαίδευσή μας στα όπλα, καλύπτει η παραγωγική απλήρωτη εργασία των εργατών με στολή, για το στρατό και για την κοινωνία.

Φυσικά αυτό βολεύει το κεφάλαιο και το κράτος για πολλούς λόγους:

- α. Δεν πληρώνουν δραχμή στους εργαζόμενους στρατιώτες, θγάζοντας έτσι τεράστια κέρδη.
- β. Αναβάλλουν για δύο χρόνια τις επιπτώσεις της ανεργίας σε ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας.
- γ. Ενώνουν κάτω από την πείση την διαλυμένη και ξεπερασμένη από τους νέους οικογένεια.

Το πρόβλημα του μισθού είναι διπλό. Από τη μια απλήρωτη εργασία, και από την άλλη εξαθλίωση, λουμπενοποίηση και εγκληματικότητα για να λυθεί το πρόβλημα του χαμένου εισοδήματος και επιπέδου ζωής, που οφείλει να καλύπτει το κράτος σε όλους τους πολίτες με στολή ή χωρίς, που το 'χουν ανάγκη.

Το αίτημα λοιπόν του μισθού ίσου με το βασικό μεροκάματο στους φαντάρους είναι αναγκαίο και πλέον ώριμο και θα πρέπει να γίνει μια από τις βασικές πλευρές του συνδικαλισμού των στρατιωτών. Οι στρατιώτες είναι εργάτες με στολή. Στόχος μας λοιπόν είναι η αναγνώριση της εργασίας που προσφέρουμε και των δικαιωμάτων που έχουμε από την ιδιότητά μας σαν εργαζόμενοι.

Ίσως πολλοί διαστούν να πουν πως με το μισθό οι φαντάρους θα μετατραπούν σε ... μισθοφόρους. Σε έμμισθα τυφλά όργανα της εξουσίας, εναντίον του λαού κλπ. Η άποψη αυτή είναι λαθεμένη γιατί:

Ο μισθοφορικός στρατός δεν στηρίζεται στο υποχρεωτικό της θητείας αλλά στο «εθελοντικό». Πράγμα που σημαίνει ότι στον τωρινό στρατό ο μισθός δεν παίζει το ρόλο της πληρωμής των αντιλαϊκών μισθοφόρων αλλά καλύπτει τις βασικές ανάγκες του εργαζόμενου λαού. Όταν λοιπόν ζητάμε μισθό ίσο με του ανειδίκευτου εργάτη, δεν ζητάμε το δόγμα που θα μας υποτάξει περισσότερο, αλλά ζητάμε κάτι που μας ανήκει: την πληρωμή για την εργασία που προσφέρουμε, ένα εισόδημα που έτσι και αλλιώς πρέπει να το 'χουμε για να μπορούμε να σταθούμε στο δοσμένο κοινωνικό επίπεδο και όχι να εξαθλιωνόμαστε.

Με το μισθό δηλαδή επεκτείνουμε τα δικαιώματα μας δεν τα στενέουμε, μιας κι έτσι δείχνουμε πως και μες εργαζόμαστε και μάλιστα σκληρά, πως έχουμε ανάγκες που πρέπει να καλυφθούν σε όλους τους τομείς (διασκέδαση, φαί, συνδικαλισμός κ.α.) όπως καλύπτονται και σε όλους τους υπόλοιπους πολίτες χωρίς στολή. Επομένως ο μισθός είναι μέσα στη λογική της ισότητας επιπέδων ζωής, στρατιωτών, πολιτών. Ενώ ο μισθοφόρος είναι από τα πριν τοποθετημένος έξω από την κοινωνία των πολιτών, χωρίς δικαιώματα και ανάγκες, ένα πληρωμένο πιόνι.

Τέλος ακριβώς η εξαθλίωση των στρατιωτών λόγω των οικονομικών αλλά και των γενικότερων συνθηκών μέσα στα στρατόπεδα και οι διαφορές του επιπέδου ζωής με αυτό των αξιωματικών είναι που υπονομεύουν το αξίωμα, το ηθικό και την ενότητα του λαού.

Για όλα αυτά αρνούμαι από 1/1/87 να πάρω τον δήθεν «μισθό» των 500 δραχμών, διαμαρτυρούμενος για την κοροϊδία.

Κως

στρατευμένος πολίτης
Βαγγέλης Πατσός